

сата, то се знае. Като го видял, кралят много се зарадвал.

– Добре се завърнал, скъпи ми зетко! Седни, разкажи где си бил, какво си видял?

Такъв му бил редът – нали трябвало тъстът да знае какво прави струва зетя.

– Прости ми, мили татко, един господ беше свидетел какво ми дойде до главата. Недей пита. Да се радваме, че пак сме заедно, живи и здрави.

Вдигнали този път сватба за чудо и приказ. Три дни яли, пили и се веселили, а после гостите взели да се разотиват. На сбогуване всички поздравявали краля:

– Какъв красив и силен зет случи!

Изнизали се неусетно една-две години. Родило им се момче. Всичко вървяло добре, но Януш взел често да се замисля.

Един ден жена му попитала:

– Какво ти е, Януш?

– Ех – въздъхнал той, – нали имам майка, а лошо постъпих с нея. Трябва да я освободя и да я доведа в двореца.

И той отишъл в горската къща, гдето я бил заключил. Попадията насмалко не умряла от глад, но ѝ хрумнало да смуче един от кокалите, които се търкаляли наоколо.

Намерил Януш ключа, отворил вратата и викнал:

– Жива ли си още, майко?

– Ох, синко, ни жива, ни умряла, ала още съм на тоя свят.

– Ще ти хвърля едно въже в тъмницата. Хвани се за него и излез!

– Благодаря ти, сине – отвърнала тя, – добре, че дойде, иначе сама щях да си умра тука.